

Ze had zich na het afscheid nooit alleen gevoeld. Altijd was ze samen geweest met hem, had ze stille gesprekken met hem gevoerd, hem in alle gedachten gevolgd.

Nú had ze toch 't gevoel voordien haar dagen in eenzaamheid doorleefd te hebben, want nu was er de zorg om het komende, om het nieuwe leven.

Ze liep door 't stadje met dien naar binnen gewenden glimlach die de menschen deed opzien en haar aanspreken:

„Je houdt je flink, vrouw Steenen, in je eenzaamheid.”

Maar ze lachte stil en wijs:

„Ik voel me niet eenzaam, heelemaal niet.” En ze schreed verder nagestaard door de bewonderende blikken harer buurtgenooten. „'n Kranige vrouw,” mompelden ze bij 't aanschouwen van haar rijzige figuur, haar lichten gang, de fiere schouders en 't droomerig-gedragen toch zoo klare hoofd.

Nooit had ze er in die twee maanden aan gedacht hem te schrijven. Hoe zou ze hem ook een brief zenden met woorden, terwijl ze zoo geheel van hem vervuld was? Wat zou hij heerlijker kunnen verlangen dan een vrouw wier denken dag en nacht overvloedige van hem?

Maar thans, nu het nieuwe licht in haar ontstoken was, een vonk, die ze samen hadden doen opgloeien, nu voelde ze eensklaps het onweerstaanbare verlangen in zich opbloeien hem te zeggen van het heerlijke, hem te schrijven van dat nieuwe, teere.

Snel keerde ze huiswaarts en zette zich trillend aan tafel. Eén oogenblik stutte ze 't hoofd in de hand en peinsde diep. Dan het langzaam opheffend en in den nek neigend, keek ze met wijdopene oogen in een trillende extase omhoog. Haar mond prevelde zachte, blijde woorden.

Langzaam, aandachtig, begon ze te schrijven, met bijna kinderlijken ernst:

Lieve Henk.

Je zult niet verwonderd zijn dat ik je schrijf, want schrijven en denken aan jou is beiden even heerlijk. Je moet dat zoo goed kennen, dat samenzijn zonder gesproken woorden. Maar nu toch is mijn hart zoo overvol van een nieuw geluk, dat ik 't je moet zeggen. Onze eerste en heerlijke nacht was 'n geluksnacht, want een nieuw leven is in mij ontstoken. 't Is zoo wonderlijk licht en vreemd in me. Het is zoo heerlijk zoet te weten dat het van ons beiden is, dat jij daar ver weg werkt voor ons en het van mijn bloed en kracht drinkt om straks van mij te gaan en zich dan met ons te vereenigen.

Heel anders en zoo veel schooner wordt nu 't leven nu niet ik maar wij wachten op jouw terugkeer. Liefeling, ik kan je niet zeggen hoe gelukkig ik ben. Ik kan je ook niet vertellen hoe zoet 't is 't in je eigen lichaam te voelen. Sterker nog verlang ik nu naar jou en ik hoop dat de reis voorspoedig zal zijn en je wat vroeger bij mij zult terugkomen.

Je liefhebbende Anna.